

Sygn. akt III KS 15/19

POSTANOWIENIE

Dnia 30 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **A. D.**

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 maja 2019 r.

skargi obrońcy oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 18 lutego 2019 r., sygn. akt VII Ka [...],

uchylającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 8 listopada 2018 r., sygn. akt II K [...],

i przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania,

p o s t a n o w i ł :

1. oddalić skargę;

**2. obciążyć oskarżonego A. D. kosztami sądowymi
postępowania skargowego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P. wyrokiem z dnia 8 listopada 2018 r., sygn. akt II K [...], uniewinnił A. D. od popełnienia zarzucanego mu czynu, polegającego na tym, że w dniach 5 i 7 czerwca 2013 r. w R., działając wspólnie i w porozumieniu z K. A., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził C. Sp. z o.o. z siedzibą w W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 1744,24 zł w ten sposób, że nakłonił inną osobę do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych za pośrednictwem T. na dane osobowe M. F., posługując się jej dowodem osobistym, czym wprowadził w błąd pracownika C. co do tożsamości osoby

zawierającej umowę za pośrednictwem telefonu, a uzyskany w ten sposób aparat telefoniczny S. zatrzymał dla siebie, tj. występku określonego w art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Od tego wyroku apelację na niekorzyść oskarżonego wniósł prokurator, który podnosząc zarzut dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań M. B. oraz wyjaśnień oskarżonego, wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Sąd Okręgowy w O. wyrokiem z dnia 18 lutego 2019 r., sygn. akt VII Ka [...], uchylił zaskarżony wyrok, i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Skargę na wyrok Sądu odwoławczego wniósł obrońca oskarżonego, który podniósł zarzut rażącego naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, tj. art. 437 § 2 k.p.k., przez uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w P., pomimo tego, że Sąd ten sam w uzasadnieniu stwierdził, iż jedynym dowodem łączącym oskarżonego A. D. z zarzucanym mu przestępstwem są odwołane zeznania M. B., którym Sąd odwoławczy nadał walor wiarygodności, a zdyskredytował drugie z jej relacji procesowych. W przekonaniu skarżącego spowodowało to nieuzasadnione uchylenie wyroku, albowiem nie ma konieczności przeprowadzenia w całości przewodu sądowego na nowo, a nawet jeśli Sąd odwoławczy widział potrzebę weryfikacji zeznań M. B., złożonych dwukrotnie w postępowaniu przygotowawczym, to powinien wezwać tego świadka na rozprawę i przesłuchać, a nie uchylać wyrok w całości bowiem takie działanie godzi w istotę kontroli instancyjnej.

Na podstawie tego zarzutu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w O..

Prokurator w odpowiedzi na skargę wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Skarga nie jest zasadna, zaś kwestionowanie w niej przez obrońcę oskarżonego prawidłowości weryfikacji oceny materiału dowodowego przez Sąd odwoławczy nie wpisuje się w podstawy skargi oraz jej istotę, jako środka

instytucjonalnego mechanizmu zabezpieczającego reformatoryjność orzekania (por. uzasadnienie projektu ustawy o zmianie ustawy – Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw, VIII kadencja, druk sejm. Nr 207, s. 11).

Zgodnie z art. 539a § 1 k.p.k. zakres kontroli dokonywanej przez Sąd Najwyższy po wniesieniu skargi na wyrok sądu odwoławczego ogranicza się do zbadania, czy stwierdzone przez sąd odwoławczy uchybienie daje podstawę do orzekania kasatoryjnego (zob. uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 25 stycznia 2018 r., I KZP 13/17, OSNKW 2018/3/23, LEX nr 2428783). Istotą skargi, o której mowa w rozdziale 55a k.p.k. jest tylko i wyłącznie następcza decyzja Sądu odwoławczego o uchyleniu wyroku i przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. Nie obejmuje ona rzecz jasna poprawności oceny zarzutów apelacyjnych. Przekonuje o tym treść art. 539a § 3 k.p.k., który stanowi, że skarga może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Konstrukcja skargi nie przybiera charakteru *sui generis* „superapelacji”, która nakazywałaby Sądowi Najwyższemu przyjmować rolę sądu odwoławczego i ponownie oceniać zarzuty apelacyjne. Podstawą skargi nie są bowiem naruszenia prawa, o jakich mowa w art. 438 k.p.k. Nadzór Sądu Najwyższego nad przestrzeganiem poprawnego stosowania m.in. art. 437 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym sprowadzać się może jedynie do oceny zasadności podjęcia decyzji kasatoryjnej przez sąd odwoławczy, a nie zasadności samej apelacji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2018, IV KS 6/18, LEX nr 2499848; zob. też: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 lipca 2018, V KS 13/18, LEX nr 2515962).

Jak wynika z treści art. 437 § 2 zd. II k.p.k. uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania może nastąpić wyłącznie w wypadkach wskazanych w art. 439 § 1, art. 454 lub jeżeli jest konieczne przeprowadzenie na nowo przewodu w całości.

Lektura uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w O. prowadzi do wniosku, że Sąd ten stwierdził, iż Sąd pierwszej instancji przedwcześnie, nie wyczerpując wszystkich możliwości dowodowych, zastosował wynikającą z art. 5 § 2 k.p.k. regułę *in dubio pro reo*, co doprowadziło do niezasadnego wydania wyroku

uniewinniającego. Do takiego stanowiska doprowadziła Sąd odwoławczy wnikliwa weryfikacja oceny materiału dowodowego, w wyniku której dostrzeżono, że poza obszarem analizy Sądu *meriti* pozostał materiał dowodowy znajdujący się w aktach sprawy II K [...], Sądu Rejonowego w P., który podważa wiarygodność drugich zeznań M. B. z 4 listopada 2013 r., w których świadek ten wycofał się z pomówienia A. D. we wcześniejszych relacjach procesowych złożonych w dniu 30 października 2013 r. W przekonaniu Sądu odwoławczego możliwe było zatem dokonanie oceny wiarygodności zeznań M. B. i danie wiary jej pierwszym depozycjom, co z kolei prowadziłyby do uznania sprawstwa i winy oskarżonego w zakresie zarzucanego mu czynu. Rzecz jednak w tym, że Sąd Okręgowy w O. nie mógł wydać wyroku reformatoryjnego i skazać A. D., albowiem na przeszkodzie takiego rozstrzygnięcia stała reguła *ne peius*, wyrażona w art. 454 § 1 k.p.k., co implikowało konieczność wydania orzeczenia kasatoryjnego na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. w zw. z art. 454 § 1 k.p.k., która została wyraźnie wskazana przez Sąd *ad quem* w uzasadnieniu wyroku (s. 2 *in fine*). W sprawie nie doszło zatem do naruszenia art. 437 k.p.k.

Z tych względów, nie stwierdzając okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k., Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, obciążając oskarżonego kosztami postępowania skargowego na podstawie art. 636 § 1 k.p.k.